

[Stats- og udenrigsministeren.]

spænding i Østersøområdet, som vi alle ønsker. Jeg gentager i denne sammenhæng, at det turde være en selvfølge, at et land som Danmark, der ligger i en udsat position, ikke under nogen omstændigheder agter at deltage i en politik, der kunne betegnes som en trussel mod andre lande. Vor skæbne er nøje knyttet til udviklingen i Østersøområdet, og vi ønsker kun, at der hersker fred og rolige forhold i denne del af verden.

I forbindelse med omtalen af forsvarssamarbejdet med Tyskland vil jeg gerne nævne, at det danske kommando i Tyskland, som det vil være det høje ting bekendt, trækkes hjem pr. 15. april i år, og at de tyske styrker, der nu er under opbygning i Slesvig-Holsten, derefter vil overtage de forsvarsmæssige opgaver i området.

Efterhånden som det tyske styrkebidrag til NATO udbygges, vil der komme til at foreligge en ny situation for Danmarks forsvar. De tyske styrker vil ved deres nærværelse i området ved roden af den jyske halvø indirekte yde et bidrag til den militære sikring af den danske del af Jylland. Denne situation og dens konsekvenser vil selvsagt indgå i forsvarsudvalgets overvejelser.

Den diskussion, som har været ført i visse dele af pressen efter forsvarsudvalgets udstedelse af et nyt direktiv til forsvarsministeriet og forsvarsstyrelsen om udarbejdelse af skitser til en ny forsvarsordning, giver mig anledning til et par bemærkninger. Direktivet, som efter forhandlinger i regeringen blev forelagt forsvarsudvalget og godkendt af dettes flertal, indeholder en anmodning til forsvarsstyrelsen om at udarbejde en skitse til en forsvarsordning inden for en finansiel ramme på 850 mill. kr. Samtidig anmoder man om en ajourføring af en tidligere udarbejdet skitse med en ramme på 900 mill. kr. Med de mellemliggende prisstigninger vil denne nu antagelig beløbe sig til 940 mill. kr. Når disse to skitser er udarbejdet, vil de blive videre forhandlet i forsvarsudvalget. Såvel regeringspartier som oppositionspartier står frit over for det udarbejdede materiale, og der er således ikke truffet nogen afgørelse om det fremtidige forsvarsbudget og i øvrigt ej heller om tjenestetiden.

Jeg skal herefter — inden jeg beskæftiger

mig med nedrustningsspørgsmålet og de problemer, der er sammenhængende med den seneste tids drøftelser om ministerpræsident Bulganins breve og andre internationale vigtige udtalelser — gøre nogle bemærkninger om FN's 12. plenarforsamling, der fandt sted i de fire sidste måneder af 1957.

Som jeg lige har omtalt, lykkedes det ikke at gøre fremskridt med hensyn til nedrustningsproblemet. Ej heller lykkedes det at finde frem til en løsning af andre vigtige internationale konfliktspørgsmål, der var til debat under plenarforsamlingen. Dette er de storpolitiske realiteter, der møder os i dag. Vi bør ikke lukke øjnene for dem, men på den anden side bør vi heller ikke lade os forlede til overdrevent mismod. Det må ikke glemmes, at FN ikke har beføjelse til at gennemtvinge sine beslutninger mod de enkelte landes vilje, men kun har mulighed for at opfylde sin mission i det omfang, medlemslandene vil medvirke dertil. Vi har mange eksempler på den store betydning, FN har som et fælles organ, hvor uoverensstemmelser kan drøftes og metoder til deres bilæggelse anvises.

Plenarforsamlingens dagsorden omfattede en lang række spørgsmål, mange af dem store og komplicerede internationale stridspunkter, som FN i årevis har været stillet over for.

I spørgsmålet om Alger nåede man den måske noget overraskende udgang på debatten, at en enstemmig resolution kunne vedtages. I denne sammenhæng udtrykte forsamlingen sin bekymring over situationen i Alger, tog det marokkanske og tunesiske mæglingstilbud til efterretning og udtalte det ønske, at der i en ånd af effektivt samarbejde ville finde konsultationer sted og blive anvendt andre egnede midler med henblik på at nå en løsning i overensstemmelse med FN-pagtens formål.

Den danske regering — og jeg er overbevist om dette høje ting — har med bekymring været vidne til blodsudgydelserne i Alger. Den har derfor med interesse fulgt den franske regerings bestræbelser for — ikke mindst gennem vedtagelsen af den såkaldte rammelov om udviklingen i Algiers selvstyre og demokratiske institutioner — at skabe forudsætningerne for, at der kan findes en fredelig løsning. Vi har måske lov